

Tot slot van dit opstel willen we nog even iets vertellen en laten zien van een neef en een nicht der heilige tor, namelijk van een mestkever, die

VROUWLIJF AAN 'T WERK.

in Spanje voorkomt en op den kop een hoortje draagt. Het mannetje en het wijfje dezer soort, die kleiner is dan de Egyptische, maakt

een bol, die soms wel dertig maal zoo groot is als zij zelf! Dien bol sleepen ze naar een holte in den grond, waarna het mannetje de wijde wereld ingaat en zijn wijfje bij den bol achterlaat. Vrouwlied gaat nu uit het groote voorwerp kleinere bolletjes vervaardigen en in ieder daarvan legt ze een eitje. Bij deze kleine bollen houdt ze verder trouw de wacht, om zich ten slotte te verlustigen in het feit, dat er uit ieder bolletje een vroolijk mestkevertje te voorschijn komt!

En nu hoop ik maar, dat onze lezers en lezeressen even tevreden zijn met ons praatje bij de plaatjes, als moeder mestkever met de verschijning van haar kinderen!

S. ABRAMSZ.

OP EEN IJSSCHOTS IN ZEE.

DOOR W. METS YZ.

't Had in den laatsten tijd streng gevoren en het ijs was dan ook overal betrouwbaar: er lagen balken onder, zooals de menschen zeiden.

Zelfs het ijs in de Zuiderzee was dik en sterk, en men kon er zich gerust op wagen. Nu, velen deden dit dan ook en hadden maar wát 'n pret op het uitgestrekte ijsveld.

«Je kunt er gerust over loopen,» zei Hannes Drukman tegen Leendert Stilkamp, «gevaar van te verdrinken is er nergens.»

Nu, als Hannes zoo iets verzekert, zal 't wel zoo zijn; want van weer en

wind en ijs en water heeft hij verstand genoeg; trouwens dit is ook bij Leendert 't geval.

En toch heeft het ijs hen eenmaal een leelijke poets gespeeld.

Maar 't was niet alleen 't ijs — ook 't water deed dapper mee!

Op zekeren dag zegt Hannes tegen Leen: «Ga je morgenochtend mee een boutje snappen?»

«Bedoel je op de ganzenjacht?»

«Juist,» hernam Hannes, «ik hoor alle nachten het gegikgak van ganzen achter den dijk. Er zitten er stellig in het wak bezuiden het kustlicht of

aan den zoom van 't vaste ijs, en me dunkt, dat wij ze best onder schot kunnen krijgen. Ik wil tenminste eens een kansje wagen, en ga er vannacht om drie uur op uit, dan is de maan op.»

«Ik ga mee,» zei Leen; «ik heb wel trek in een boutje en mijn vrouw en kinderen zullen ook wel een lekker hapje lusten.»

Beide mannen voegden op den bepaalden tijd de daad bij het woord, en bevonden zich in 't holst van den nacht op het ijs langs de Friesche kust.

«Waren daar dan ganzen?» vraagt ge wellicht.

Hannes heeft gezegd van wel, en dan kunt gij er vast op aan, dat 't ook zoo is.

Zooals ge weet, komen dikwijls 's winters groote troepen ganzen en andere vogels, afkomstig uit het hooge Noorden, over ons land heenvliegen, om zich naar Zuidelijker streken te begeven.

Dat zij dan op hun zwerftocht nu eens hier en dan weer daar in open water eenigen tijd vertoeven, is niet zoo heel vreemd.

Weltra hooren onze jagers, dat er buit is, en behoedzaam naderen zij de plaats, waar eenige ganzen door luid gegikgak haar tegenwoordigheid verraden.

Hannes schiet en Leendert doet 't zelfde.

Of ze een vogel getroffen hebben? Zij weten 't niet, maar ze zullen eens gaan zien.

Doch voorzichtig zijn is de boodschap; want de schotsen liggen op enkele punten los van elkaar.

Gelukkig — ze maken twee vogels buit, maar de overigen zijn gevlogen.

Leendert denkt, dat ze straks wel terug zullen komen naar het wak en stelt voor, om maar te blijven wachten.

't Is wel vinnig koud, maar zonder moeite of wat opoffering heb je ook niets.»

Intusschen begint het een weinig te sneeuwen. 't Valt hen niet mee, dat heen en weer gescharrel op het ijs, want een schuilplaats is hier nergens en ze moeten dus wel een beetje in beweging blijven, om niet te verstijven door de ijzige kou.

Eindelijk heeft het sneeuwen opgehouden. In het Oosten blinkt reeds de dageraad.

Maar, stil — wat is dat?

Zijn onze jagers niet meer onder de kust?

Waar is nu de dijk?

Met schrik in 't hart bemerken ze, dat zij op hun schots naar zee zijn afgedreven.

«Leendert, Leendert!» jammert Hannes, «wat moeten wij nu beginnen?»

«Ik weet het niet,» antwoordt Leendert op wanhopigen toon, «maar we zijn er verschrikkelijk aan toe, want we drijven in open zee. Misschien zijn we meer dan een half uur van de kust af; laten wij maar schreeuwen zoo hard we kunnen. 't Is het eenige, dat we nog kunnen doen.»

«Nee, Leendert, schieten zullen we! Ik heb nog vijf patronen, en jij?»

«Ik twee,» zegt de ander; «want ik had er eigenlijk op gerekend, dat jij voor ons beiden patronen zoudt meenemen.»

«Dan heb je je vergist, maar daar is niets aan te doen! Schiet jij dan maar eerst, dan zal ik 't over vijf minuten doen.»

Paf! daar knalt een schot.

Maar zou 't wat baten?

Zal deze of gene, die 't wellicht hoort, niet denken, dat zich hier of daar een jager ophoudt?

Zal hij dan buiten den dijk gaan kijken?

Er wordt in dezen tijd immers zoo vaak in zee een schot gelost.

Zij verwachten dan ook niet veel van hun noodschoten, maar 't is het eenige, dat ze nog kunnen doen en een drenkeling houdt zich immers zelfs aan een stroohalm vast?

Leendert schiet nog eens, maar er komt geen hulp opdagen, evenmin nadat Hannes zijn geweer nog een paar malen heeft afgevuurd. De felle Noord-Oostenwind doet hen meer en meer afdrijven.

Hoe moedig onze kloeke kustbewoners anders ook zijn, nu staan ze verslagen en wanhopig op hun ijsschots.

Waarlijk geen wonder in hun machteloos toestand.

Menigen storm hebben zij op de Zuiderzee getrotseerd, maar zij konden daarbij de handen roeren en hoe hoog 't water ook soms hun scheepje overstelpde, hoe hun vaartuigje ook meermalen met ondergang was bedreigd, ze wisten door hun zeemans-kunst altijd nog aan het gevaar te ontkomen en een veilige haven te bereiken.

Zwijgend zitten de mannen nu bij elkaar. Ze hebben alle kansen — maar vele zijn 't er niet, — al berekend, die hun leven nog kunnen redden.

Aan den stand der zon zien ze, dat de namiddag reeds is aangebroken.

Ze krijgen honger.

Voedsel hebben ze evenwel niet bij zich.

Hun dorst trachten zij te lesschen met sneeuw. De koude doet zich nijpend gevoelen, maar zij hebben niets, om er zich tegen te kunnen beschutten.

De zon nadert meer en meer den horizon: 't wordt avond.

Zullen zij den nacht dan hier onder den blooten hemel op een ijsschots moeten doorbrengen? Ja, dat kan nu niet anders. Zij denken aan vrouw en kinderen en bange gedachten vervullen hen.

Arme mensen!

Ziet, zij ontblooten het hoofd en vrouwen de handen: zij bidden.

Zij herinneren zich weer de woorden, nog den jongsten Zondag gehoord van den ouden predikant: «Roep mij aan in den dag der benauwdheid en ik zal u helpen.»

't Wordt meer en meer duister; eindelijk is 't geheel donker.

Weldra zal 't volslagen nacht zijn.

Zij hebben zich tegen elkander aangelegd; maar slagen kunnen ze niet. Dat is maar gelukkig ook, want wie weet, hoe spoedig zij dan zouden doodvriezen.

Akelig lang duurt de nacht, maar toch nadert langzaam het einde en 't wordt weer dag.

De mannen turen over het groote watervlak, maar zij zien nergens uitkomst.

't Is minder koud dan gisteren en de zon schijnt vriendelijk aan een zachtblauwen hemel.

Een paar uren later heeft de wind zijn scherpte grootendeels verloren.

Me dunkt, hij is gedraaid,» zegt

Leendert, op den wind doelende, «want anders moest hij veel kouder zijn.»

Hannes is 't met zijn lotgenoot eens. Geen van beiden durft dan echter nog uit te spreken, dat er nu meer kans op redding moet bestaan.

De wind steekt krachtig op en de zon heeft weldra weer haar hoogste punt aan den hemel bereikt.

Een paar uren later zegt Hannes: «Maar Leendert, zou dat daar ginds niet de kust zijn?»

Beiden volgen met de oogen de richting, door Hannes aangeduid.

Leendert weet niet wat te denken, maar toch is de hoop op redding ook bij hem hernieuwd.

Ze turen nu maar zonder ophouden denzelfden kant uit, en eer er een uur voorbij is, weten zij zeker, dat zij met hun drijvende schots het land naderen.

Zij geven elkander van blijdschap de hand. Nog een paar uren later en zij zien op den dijk menschen loopen.

Goddank, want nu is er kans op redding. Hannes heeft nog twee patronen; hij laadt zijn geweer en schiet.

Daarna laadt hij nog eens en schiet weer. Nu schreeuwen zij uit alle macht.

Er wordt teruggeschreeuwd.

Dat is een gunstig teeken.

De zon is inmiddels al heel wat gedaald, en als zij gered zullen worden, zal dit al heel gauw moeten geschieden.

Zij blijven maar doorschreeuwen en weldra begrijpen zij, dat men hun te hulp komt.

Eer nog een uur voorbij was, stapten Hannes en Leendert in een ijsschuit, waarmede een viertal mannen naar de drijvende schots hadden weten te worstelen.

Nog twintig minuten moesten zij met hun redders in de kleine boot vertoeven, daarna landden zij aan de Overijsselsche kust, ver verwijderd van hun woonplaats.

Den volgenden dag, 's namiddags te drie uur, stapten zij doodelijk vermoeid hun woning binnen.

Hoe zij daar ontvangen werden, is niet te beschrijven.

Vreugdekreten en tranen waren de tolken der blijdschap, waarmede beide verloren gewaande mannen door hun huisgenooten verwelkomd werden.

Als de avonturiers later 's winters weer eens trek naar ganzebout hadden, gingen zij dat wild toch maar liever niet buiten den dijk op 't ijs zoeken.

Den bangen zwerftocht op een ijsschots in zee, onthielden zij levenslang.

